

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Foris quàm domi multi, immò ipsi etiam Prophetæ, cur acceptiores?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

hospitem suum perconatus est, ob quam causam illic homines jubentur vertere solum? cumque ille respondisset, *Flagitiosos, apud Seriphios exilio mulctari: Quin tu, aiebat, aliquid flagitij committis, ut ex his loci angustijs emigres?* notans regionem esse incommodam, & oppidum frigidum. Tantum abest, ut sit miserum, extra patriam vel vivere, vel mortem præstolari, etiam ut sæpe contrarium sit calamitosum.

Apophtheg.
ex Plutarcho.

VI.

Et quid verò amittitur, si quis extra patriam mortem optat? Solatia, an lamenta amicorum? Bis moritur, qui morte sua videt etiam amantes suos occidi. Quid ergo amittitur, extra patriam? an virtus? an diuitiæ? an bonus aër? Nequaquam. Sæpe hæc etiam alibi augentur. Itaque Stilpo cuidam noxium esse exilium affirmanti, respondisse fertur: *Quibus tandem, & qualibus bonis priuat exilium, animine, an corporis. an fortuna? An judicandi, agendiq; dexteritatem, aut felicitatem aufert? haud sanè. An fortitudine, justitia, aut alia quapiam virtute priuat? Ne id quidem. Sed nec ullo fraudat corporis bono. An non aequè licet in aliena terra benè valere, viribus polleere, acutum cernere, & audire acutè; interdum verò multò magis, quàm si in sua terra quis maneat? Fortuna verò bonis exilium neminem exuit. An non visum est. multoties demum, cum exules sunt facti, potitos fortuna bonis splendidioribus? ut Phœnix, Themistocles.* Hic enim, teste Plutarcho, cum pulsus primùm Athenis, & mox tota Græcia, venisset ad Persarum Regem, ditissimus ab eo factus est. Quare magnifica dona, quibus à Rege honoratus erat, intuens dixit: *O pueri! perieramus, nisi perissemus.* Sicut ergo multis feliciter cessit, etiam testaceum flagellum, seu ostracismo in exilium ejectis, extra patriam vivere, ita & mori procul à suis vile fuit; sic fortasse saluantur, qui domi perisissent.

Stobæus
serm. 39.

Plutarch. in
Apophtheg.

VII.

Patriam igitur carere non est malum, quia forti viro omnis locus patria est: immò sæpe bonum est, etiam eo nomine, quia multi domi ea carent & libertate, & autoritate, qua polent foris. Hinc Socrates, teste Gellio, *non stultè exily libertatem, domesticam seruituti anteposuit.* Et de autoritate loquens Dominus ait: *Non est Propheta sine honore, nisi in patria sua, & in domo sua.* Quod alius Evangelista subiunctum esse testatur illis verbis: *Vitæ*

Gell. l. 13. c. 57

Matth. 13. 57.

que

Luc. 4. 25.

IV

que dicetis mihi hanc similitudinem: *Medice, cura te ipsum: quanta audiimus facta in Capharnaum, fac & hic in patria tua.* Sed respondit, morem esse, ut plerumque homines, & hominum facta domi non sint accepta, immò contemnantur, quæ alibi sunt grata & meliùs collocantur. Quod etiam confirmat duobus exemplis, dum ait: *In veritate dico vobis, multa viduae erant in diebus Elia in Israël, quando clausum est calum annis tribus, & mensibus sex, cum facta esset fames magna in omni terra: & ad nullam illarum missus est Elias, nisi in Sarepta Sidonia, ad mulierem viduam. Et multi leprosi erant in Israël sub Eliséo Propheta, & nemo eorum mundatus est, nisi Naaman Syrus.* Quemadmodum ergo olim propter Iudæorum incredulitatem, neq; Elias ad ullam Iudæam viduam missus fuit, neque Eliséus ullos Iudæorum leprosos curavit, ita neque ipse Christus voluit in patria homines tunc curare: miracula enim illius maiorem habuerunt, apud externos, fidem atque autoritatem. *Cur igitur, inquit in eum locum S. Ambrosius, non curabat fratres, non curabat ciues, non sanabat Propheta consortes; cum sanaret alienos sanaret eos, qui obseruantiam legis, & religionis consortium tum habebant; nisi quia voluntatis est medicina, non gentis, & diuinum munus votis eligitur, non natura iure defertur? Discite, Christiane, rogare, quod cupias impetrare; fastidiosos viros celestium profectus munerum non sequuntur. Multorum quoque aliorum insignium virorum familiaritas gignit domi fastidium; notitia, apud alienos admirationem.*

VIII.

Gen. 50. 24.

Gen. 49.

Gen. 12. 1.

Verum est, non solùm nobis nati sumus, ortusq; nostri partem patria vendicat, partem amici; & quidam dicebat, *Patria nihil dulcius, nihil charius in vita esse debet. Nullus locus est domestica sede incundior. Chari sunt liberi, propinqui, familiares: sed omnes omnium charitates patria una complexa est, pro qua quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?* Ita planè est, & nonnullis solatium est, in suorum manus animam effundere: atque cum suis maioribus sepeliri. Quod petiuit & Ioseph, & pater eius Iacob, cui magno solatio fuit, habere præsentis filios, illisque vltimùm valedicere. Sed sæpe etiam Deus amicissimis suis hoc beneficium non concedit, ut maius largiatur. Vnde dixit ad Abram: *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de do-*

mo